

Ovo je pregled **DELA TEKSTA** rada na temu "**Secesija**". Rad ima **16 strana**. Ovde je prikazano **oko 500 reči** izdvojenih iz rada.

Napomena: Rad koji dobijate na e-mail ne izgleda ovako, ovo je samo **DEO TEKSTA** izvučen iz rada, da bi se video stil pisanja. Radovi koje dobijate na e-mail su uređeni (formatirani) po svim standardima. U tekstu ispod su namerno izostavljeni pojedini segmenti.

Viša politehnička škola

Beograd

Seminarski rad iz istorije umetnosti

Tema: Secesija

U traganju za novom umetnošću

Površno gledano, kraj XIX v. bilo je vreme velikog napretka, a umetnici i pisci, koji su osećali da su po strani bili su sve nezadovoljniji ciljevima i metodama umetnosti koja se dopadala publici. Najpristupačnija meta njihovih napada postala je arhitektura. Sećamo se kako su u gradovima koji su se brzo širili podizani prostrani blokovi stanova, fabrike i javne zgrade, a sve to u jednom šarenilu stilova kom je nedostajala svaka veza s namenom same zgrade. Često se činilo da su inženjeri prvo podigli gradjevinu koja je odgovarala svojoj nameni, a zatim na fasadu nalepili malo "umetnosti" u obliku ukrasa preuzetih iz neke knjige, obrazaca, "istorijskih stilova". Pravo je čudo koliko je dugo većina arhitekata bila zadovoljna ovakvim postupkom. Ljudi su zahtevali stubove, pilaster, vence i modelovane ukrase pa su im arhitekta i izašli u susret. Ali krajem XIX v. sve je više ljudi postajalo svesno apsurdnosti ove mode. Posebno su u Engleskoj kritičari i umetnici bili nesrećni zbog opšteg opadanja zanatstva prouzrokovanog industrijskom revolucijom, i mrsko im je bilo da gledaju jeftine, nakindjurene i mašinski uradjene imitacije ukrasa koji su nekada imali sopstveno značenje i plemenitost. Ljudi poput Dzona Raskina i Vilijama Morisa sanjali su o temeljnom preobražaju umetnosti i zanatstva i zameni jeftine masovne proizvodnje savesnim i smislenim ručnim radom. Uticaj njihove kritike bio je dalekosežan, premda su se skromni ručni radovi za koje su se oni zalagali pokazali, u savremenim okolnostima, kao najveći luksuz. Njihova propaganda ni u kom slučaju nije mogla da ukine industrijsku masovnu proizvodnju, međjutim doprinela je tome da se ljudima otvore oči za probleme koje je ta proizvodnja pokrenula, kao i širenju sklonosti ka izvornom, jednostavnom i kućevnom.

Raskin i Moris su se ipak nadali da bi do obnove umetnosti moglo doći povratkom na srednjovekovne okolnosti. Ali mnogi su umetnici shvatali da je to nemoguće. Oni su čeznuli za "novom umetnošću", zasnovanom na novom osećaju za umetničku zamisao i mogućnosti svojstvene svakom materijalu. Zastava nove umetnosti ili Art Nuvo podignuta je devedesetih godina prošlog veka. Arhitekti su ekperimentisali kako sa novim vrstama materijala tako i sa novim vrstama ornamenta. Došlo je krajnje vreme da nova arhitektura gvozdja i stakla koja se gotovo ne primećeno razvila na železničkim stanicama i industrijskim zdanjima, konačno dobije svoj sopstveni ukrasni stil.

Iza planova belgijskog arhitekta Viktora Horte koji su odmah postigli pun pogodak, sigurno je ležalo ovakvo rezonovanje. Od Japana je Orta naučio da zanemari simetriju i da uživa u efektu krivudavih linija. On je te linije preneo u gvozdene strukture koje su se dobro slagale sa modernim zahtevima. Prvi put posle Bruneleksija, evropskim je graditeljima ponudjen jedan potpuno nov stil.

Ova samosvest o stilu i nada da bi Japan mogao pomoći Evropi da izadje iz ćorsokaka nisu se

ograničavale na arhitekturu, ali ono osećanje nelagodnosti i nezadovoljstva postignućima slikarstva XIX v. koj je zahvatilo mlade umetnike pri kraju tog razdoblja nije lako objasniti. Ali važno je da shvatimo njegove korene, jer upravo su iz pomenutog osećanja proizišli različiti pokreti koji se danas obično nazivaju “moderna umetnost”. Neki ljudi možda smatraju da su impresionisti prvi moderni umtnci zato što su prkosili izvesnim pravilima slikarstva koja su predavana na akademijama. Ali dobro je prisetiti se da se impresionisti, po svijom ciljevima nisu razlikovali od umetičkih tradicija razvijanih još od otkrića prirode u renesansi. I impresionisti su, takodje, želeli da prirodu slikaju onako kako je vide, a konzervativnim majstorima se nisu toliko prepirali oko cilja koliko oko načina da se do njega dodje. Njihova istraživanja odraza boja, opiti s dejstvom lakih pokreta četkicom, imali su cilj da stvore još savršeniju kopiju impresije o vidjenom. Tek je u impresionizmu, zapravo, pobeda nad prirodom postala potpuna, sve što bi slikarevo oko ugledalo moglo je postati motiv slike, a istinski svet, u svim vidovima, postao je vredan predmet umetničkog proučavanja. Možda su pojedini umetici oklevali da prihvate impresionističke metode upravo zbog te njihove potpune pobede. Za trenutak je izgledalo da su rešeni svi problemi jedne umetnosti koja je stremila podražavanju virtualnih utisaka, i da se ništa ne bi dobilo ako bi se tome i dalje stremilo.

...

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----www.maturskiradovi.net
MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL:
maturskiradovi.net@gmail.com**